

Director:
ANDREU-AVELLÀ ARTÍS I TOMÁS
 Editor: **Diario TeleXpres, S. A.**
 Redacció, Administració i Publicitat: **Aragó, 390 - BARCELONA-13**
 Apartat de Correus 1.525
 TELE: 05784

Telèfons:
 225 0526 - 225 40 65 - 225 44 87

Tallers:
 «Publicaciones Reunidas, S. A.»
 Aragó, 390 - Barcelona-13
 Dipòsit legal: B. 23313/66

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Espanya, Andorra, Portugal Filipines, Marroc i Amèrica (excepte Estats Units i Puerto Rico):

Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.
 Altres països:

Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.
 Números endarrerits: 2 ptes. de recàrrec

Pagament anticipat per gir postal, xec, o transferència

En els preus de subscripció hi van inclosos els números extraordinaris

Les subscripcions començaran amb el primer número del mes següent al de la sollicitud

SUMARI

Pàgs. 4, 5 i 6	UN HOME DEL MARESME, per Sebastià Estradé
Pàg. 11	PENSANT EN LA CIVILITZACIÓ DE L'OCI, per Fredric Roda
Pàgs. 15 i 16	ELS HOMES I ELS FETS, per Robert Saladrigas
Pàgs. 18 i 19	ELS JOCS FLORALS DE LA LLENGUA CATALANA, per Vicenç Riera Llorca
Pàg. 21	ELS HOMES DEL 17, per Sempronio
Pàgs. 22 i 23	FINAL O COMENÇAMENT DE LES LLETRES CATALANES?, per Octavi Fullat
Pàg. 26	UNA DE GROSSA, per Manuel Nadal
Pàgs. 27 i 28	LA FESTA DELS DIMONIS A MALLORCA, per Maria Antònia Oliver
Pàg. 37	LLORENÇ VILLALONGA, PREMI NACIONAL DE LITERATURA, per Jaume Pomar
Pàgs. 38 i 39	UNS FELIÇOS ANYS TRENTA, per Xavier Benguerel
Pàgs. 44, 45 i 46	TURISME, «BOOM, BOOM» I CATACRUC, per Josep Vicente

I totes les habituals seccions de la revista.

PAS A DESNIVELL

la cura del raïm

per PERE CALDERS

CONTEN que en Manolo Hugué, una vegada, va cometre una greu incorrecció, d'aquelles que posen en quarantena la urbanitat d'una persona. Com que l'expansió es va produir davant una colla de gent, tothom es va quedar atònit, i en Manolo, ple d'aplom, els digué: «Ja em perdonaran, oi? És que estic fent la cura del raïm».

Aquestes paraules deixaren l'auditori molt intrigat. Finalment, un dels contertulians no es pogué aguantar més i preguntà: «Senyor Manolo: què és això de la cura del raïm?» I el gran home va respondre: «Es tracta d'un remei formidable. Cada matí, així que em llevo, em prenc un gra de raïm, i al vespre, en el moment de ficar-me al llit, me'n prenc un altre. I entre gra i gra, faig tot el que em dona la gana.»

És un tractament que fa pensar. Ja que ens és negada la gran llibertat, qui sap si mil petites llibertats de cada dia ens consolen de la pèrdua irreparable, de les restriccions imposades. Diuen que la corda es trenca pel tros més feble, i és fàcil de prescindir dels convencionalismes que no mereixen l'especial atenció de les autoritats. I permeten, a un cost assequible, sentir-se rebel i «diferent».

A casa nostra, en els moments actuals, la cura del raïm fa furor. En sotmetre-ho tot a revisió i comprovar que hi ha coses que no podem tocar sense agafar-nos els dits, ens refugiem en les audàcies que no suposen un perill immediat. En tot cas, les conseqüències poden ésser morals, però com que també tenim la moral sota procés, no se sap fins a quin punt són vàlids els aturadors de l'educació. És més: el sol fet d'esmentar els bons costums ja és un senyal de decadència o —cosa pitjor— de conservadorisme.

La cura del raïm (és sabut que no hi ha res perfecte) pren la forma

d'una picaresca carregada de suficiència, estranya combinació. No tan sols acceptem amb naturalitat alguns estirabots de poca categoria, sinó que hi ha qui els celebra badocament, encara que el nivell col·lectiu arribi a cotes molt baixes. El «Joc de les bufetades» —títol d'un article aparegut a «Oriflama»—, ens converteix a tots una mica en el pallasso de maquillatge grotesc i mirada trista que sempre rep. Les declaracions irresponsables i a vegades insultants, les entrevistes fictícies amb personatges reals (sense avisar prèviament que la cosa va de broma), el cultiu d'una autopropaganda impúdica de part dels qui es pensen que ja han agafat el cel amb les dents, els cops de colze i el grimpar tot el sant dia, entra el gra de raïm del matí i el del vespre, van configurant una imatge tribal de nosaltres mateixos.

Tenim la casa plena de goteres, quasi enrunada. Però és la nostra herència i ens queda el benefici d'inventari. Mentre tapem forats i alcem parets aquí i allà, tot fent la relació de les coses salvables —alguna n'hi ha—, no ens faria cap nosa establir un reglament destinat a evitar que prenguem més mal en el curs de les obres. Si desperta suspicàcies referir-se a l'ètica, als principis morals o a l'educació, ho podríem deixar en unes bases mínimes de convivència. Quan es parla, com a solució única, de destruir-ho tot per a refer-ho de nou, nosaltres podem estar ben contents, perquè la primera part del programa ja ens l'han realitzada. L'etapa següent l'hem de recórrer prescindint —més aviat les hem de llicenciar— de les brigades de demolició.

Aquí, ara, perden interès els cants de vanitat personal i les carreres privades, per molta ambició que s'hi posi. En aquest punt, ens calen unes normes de comportament que ens permetin, almenys, saludar-nos els uns als altres quan ens trobem pel carrer.